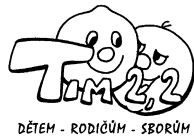
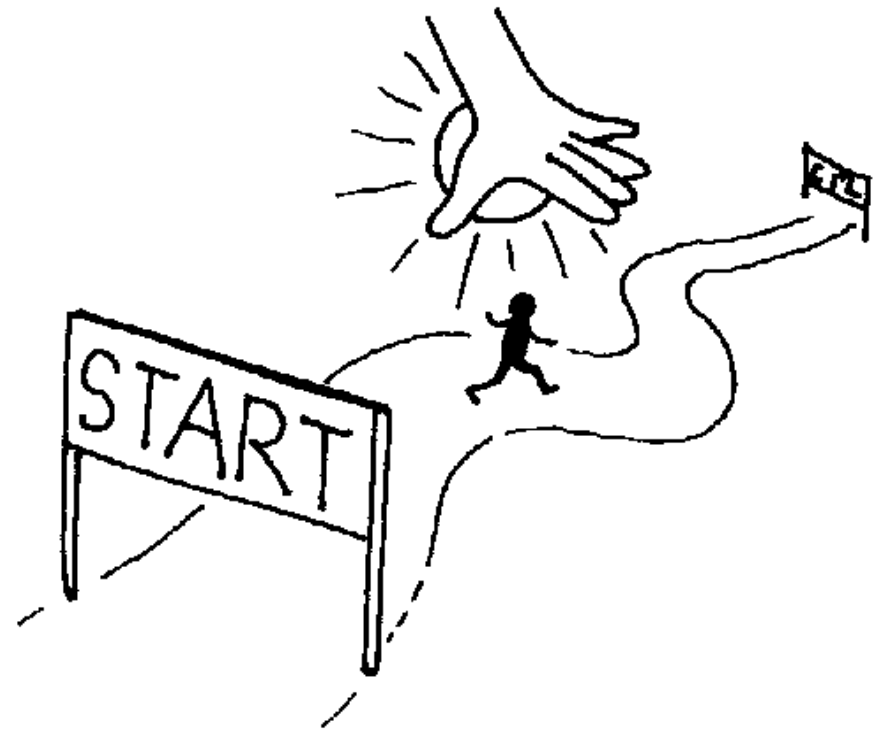


Bůh jde se mnou
Bůh jde se mnou



© Tim 2,2 o.s., Libáňská 4, 193 00 Praha 9
www.timdvadva.net

www.forkids.timdvadva.net
každý pátek nové zajímavosti

Hodinky zlatokopů

1. den



... i tento týden!

Byl jednou jeden zpěvák, a ten uměl zpívat tak krásně, že každý, kdo ho uslyšel, měl hned lepší náladu. Ale jednou, když se chystal nasadit tón na nějakou písničku, ne a ne ten tón chytit. Bylo to vykutálené vysoké C. Tajně se vytratilo, zapadlo do trávy mezi kytičky, a tam své kulaté bříško nastavovalo sluníčku.

"Proč se mám namáhat?" říkalo si a pozorovalo obláčky na obloze. "Konečně mám volno. Už mě nebaví dřepět mezi tím protivným H a nafoukaným D. Tady na sluníčku je mnohem líp než v nějakých písničkách."

Tak mudrovalo vysoké céčko, než ho přemohla dřímota. Když se zase probralo, ještě chvíli pozorovalo mráčky a užívalo sluníčka, ale pak se začalo nudit. A taky se cítilo jaksi osamělé. Nakonec ho docela přestalo bavit celý den se jen tak povalovat.

"Co se mnou bude?" povzdechlo si. "Bez ostatních tónů, bez zpěváka a jeho písniček nejsem vůbec k ničemu. Foukne trochu vítr a budu pryč, jako bych nikdy nebylo."

Ale zpěvák, který měl rád všechny tóny, ztracené C hledal, protože bez něho zněly písničky nějak divně. Konečně ho našel sedět na trávě, celé sklíčené. Opatrně ho zvedl a posadil zpátky na místo, kam patřilo. Pak začal zpívat, a jeho písně teď zněly krásně jako trylkování ptáčků, zurčení potůčku a šumění stromů. Zpěvák se z té hudby radoval a s ním všichni, kdo ho poslouchali. Dokonce i to vysoké C.

Bylo sice zase uvězněné mezi jinými tóny a muselo tancovat podle melodie, kterou udával zpěvák. Ale znělo to moc hezky, jak se to malé vysoké C spojilo s jinými tóny do veselé písničky.

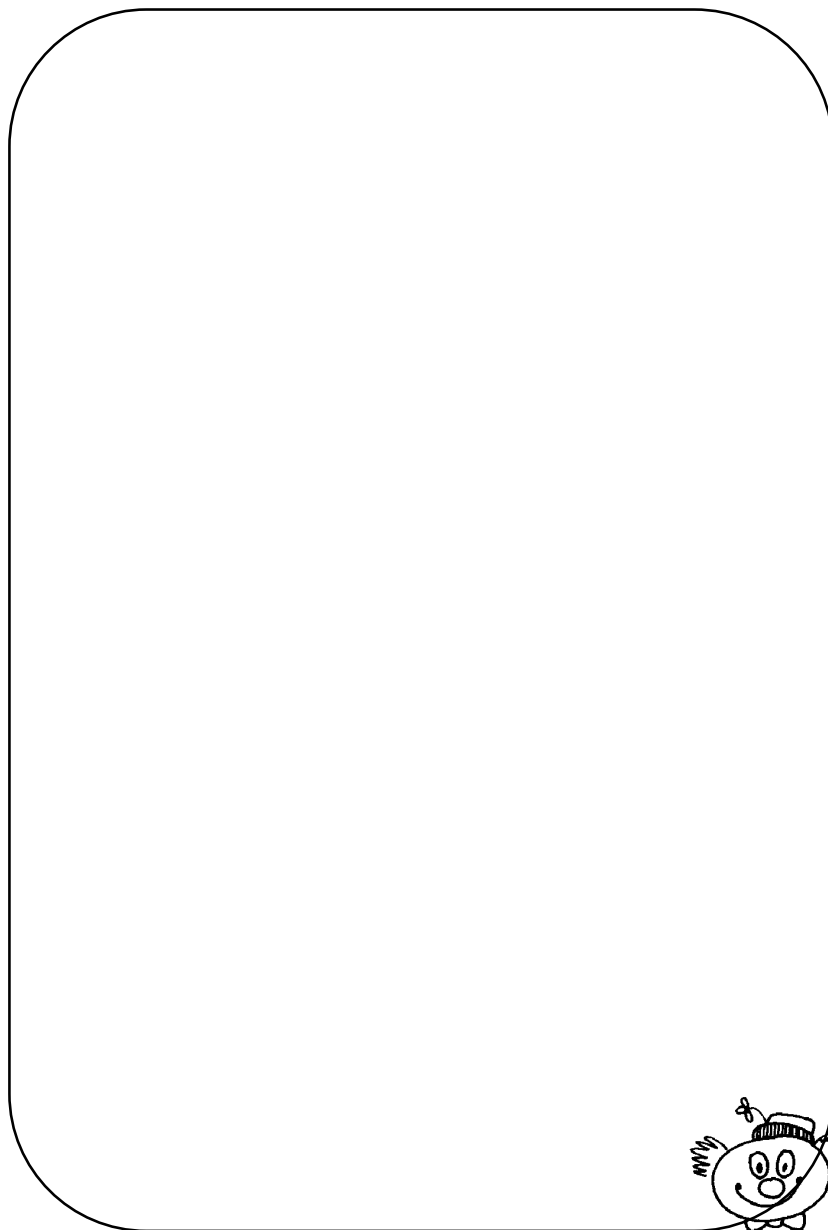
Prima, že jsi tady taky s námi!!!

Několik dní teď budeme spolu na táboře. Každý z nás je originál a zase trochu jiný než ten druhý.



Napiš, co umíš dobře ty a co by mohlo pomoci, aby nám to všechno vyšlo:

Nech všechny účastníky podepsat tady to toho rámečku - Bůh nás chce použít společně!



2. den



Jitka sedí s tatínkem na pohovce a prohlíží si časopis. Najednou se zarazí s otevřenou pusou.

"Chtěla bych mít taky tak krásné vlasy," volá nadšeně a hledí dívku na obrázku.

"Moje vlasy nejsou vůbec hezké a podívej, tatí, jak mám tlustý nos." Jitka udělá kyselý obličej.

"Bůh tě stvořil takovou, jaká jsi, a mně se to líbí," prohlásí s úsměvem tatínek.

"Mně ne, myslím, že si to Bůh moc nepromyslel, jinak bych měla vlasy až po pás a taky bych třeba uměla řídit auto anebo létat. "Myslíš?" ptá se tatínek, ale Jitka už seskočila z pohovky a jde si hrát do svého pokoje.

Tam už na ni čeká její stavebnicové městečko. Vše si již důkladně promyslela: ulice, auta, domy, letiště i nádraží. Ale co by takové městečko bylo bez jejích oblíbených panáčků? Samozřejmě ani na ty Jitka nezapomene a rozestaví je po městě. Obzvlášť jeden panáček se Jitce líbí: je celý modrý a nosí červenou čepici. Jitce se zdá, že vypadá jako výpravčí, a tak jej postaví na nádraží. Ale co to? Panáček se najednou pohne, strhne si čepici a hodí ji na koleje.

"Co to děláš?" diví se Jitka. "To přece figurky nedělají."

"A proč ne?" ptá se panáček.

"No, protože..." koktá Jitka, "protože chci, abys byl výpravčí, a ten má červenou čepici. A modrá, modrá je moje nejmilejší barva."

"Ale já nemám rád modrou barvu," durdí se panáček, "a červenou čepici už vůbec ne. A vůbec... nejrady bych nebyl výpravčím, ale chtěl bych létat. Proč sis nevymyslela, že budu létat?"

"Lítají jen ptáci," vysvětluje Jitka a narazí mu čepici na hlavu. To by tak hrálo... Jen ať je pěkně spokojený, bez Jitky by nebyl ani výpravčím.

A Jitka? Neměla by také být šťastná, přestože ani ona nemůže létat?

Napiš sem Římanům 9,20:

Co má ten verš společného s naším příběhem?

Napiš šest vlastností, které nemá každý a které jsou typické pro TEBE - tři kladné a tři, které se ti nelíbí:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____

Uvažuj: Proč tě Bůh stvořil právě tak, jak jsi? Proč to neudělal jinak?



Jak můžeš použít to, co od Boha máš, pro něho a pro druhé?

4. den



Tatínek, Michal a strýček Jenda se dívají užasle vzhůru. Obdivují mohutnou horu, která se tyčí přímo před nimi.

"To půjdeme až támhle nahoru?" ptá se Michal a má trochu strach. Vyspal se na to sice dobře, nohy má odpočaté a taky dneska pořádně snídal. Ale vystoupit na takovouhle horu, to chce pořádnou dávku odvahy.

Michal, strýček a tatínek stojí na úpatí hory. Pěšina se vine mezi nízkými borovicemi nahoru. První půjde strýček Jenda, potom Michal a jako poslední tatínek. Ten dává pozor, kdyby třeba Michalovi uklouzla noha, nebo kdyby zakopl, aby ho mohl hned zachytit. Strýček Jenda si píská do kroku a batoh mu přitom vesele poskakuje na zádech. Avšak čím déle ti tři stoupají nahoru, tím více pociťují únavu. Strýčkovo pískání postupně utichá, tatínek funí a Míšovi těžknou nohy.

"Ještě kousek," povzbuzuje tatínek, "a pak si odpočineme." Michal je rád, že si můžou konečně chvilku odpočinout. Ale potom to teprve začne. Cesta je čím dál užší, mezi kamením sotva k rozeznání. Už tu nejsou žádné stromy ani keře, jen skály, které se podél tatínka, strýčka a Michala tyčí kolmo k nebi. A na druhé straně je to stejné. Stoupání je namáhavé a nebezpečné. Strýček Jenda vytáhne z batohu lano a přiváže ho Michalovi kolem pasu. "Jen opatrně," říká. Ale Míša je už celý utahaný, kamínky mu ujíždějí pod nohama... Najednou se mu smekne bota, zakopne a lano se napne. Zároveň však ucítí tatínkovu ruku na svých zádech. Zachytila ho, podržela a pomohla najít zase správný směr.

"Já jsem hned za tebou," šeptá tatínek, "tys zapomněl?" Opravdu, samým strachem si Michal na tatínka ani nevzpomněl. Ale najednou dostal zase odvalu. A tatínek mu pomáhal až do cíle - na vrchol.

"Tady je ale krásně, člověk by si na ty mraky mohl zrovna sáhnout!" rozplývá se Michal. Může se dívat kilometry daleko dolů do údolí. Je opravdu hrdý. A jak je dobře, že je tady tatínek a že mu vždycky pomůže!

Napiš sem Izajáš 41,10:

Michal netušil, co ho čeká za příštím ohybem cesty, jaké nebezpečí tam možná číhá.

Jaké "neznámé situace" mohou potkat tebe? - Napiš tři situace ze svého života, kdy býváš nejistý nebo máš strach:

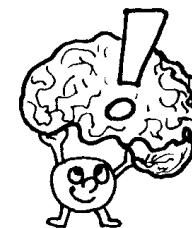
1. _____

2. _____

3. _____

Když Abraham opouštěl svůj domov, neměl nic jiného, než Boží slib. Neměl tušení, kam ho Bůh povede, co mu přinese budoucnost. Abraham však Bohu důvěřoval. Věděl:

**Pán Bůh má
pro můj život plán,
jde se mnou i do neznáma!**



Nauč se Izajáš 41,10 nazpaměť, abys na ten Boží slib nezapomněl ani v nejtěžších situacích!

5. den



... a může ze zlého udělat dobré!

Byla jednou jedna svíčka. Byla krásně červená, štíhlá a zdobená - a byla na to pyšná, jak je krásná. Hrdě stála na svém svícnu. Ale kolem ní byla tma, a tak ji nikdo nemohl vidět.

Jednoho dne šla kolem krabička sirek. Málem by byla v té tmě svíčku úplně přehlédla.

Najednou na ni svíčka zavolala: "Krabičkó, zůstaň tady se mnou, já jsem tady tak sama..."

"Nechce se mi," odpověděla krabička se sirkami, "protože tady je tak neútulno a taková tma. Ale mám v sobě sirky, ty by tě mohly zapálit a pak už by tu tma nebyla.

"Cože?" zhrzí se svíčka, "ty bys chtěla, abych vyhořela? Kdybys mě zapálila, to by potom pořád ubýval můj krásný červený vosk, až by nakonec úplně všechn zmizel. Ne, jen si nech svoje sirky hezky zastrčené v krabičce. Pročpak bych měla svítit, když bych pak přece musela úplně zmizet?"

Krabička se sirkami o té odpovědi přemýšlí a dlouho mlčí. A potom se svíčky začne ptát a kladé jí spoustu otázek: "Proč kvetou květiny, když nakonec musí zvadnout? Proč rostou celé léto jablka, hrušky, třešně nebo švestky na stromě, když je potom lidé na podzim otrhají a snědí? A proč se ptáčkové koupají v rybníku, když se potom stejně znovu zašpiní? Pročpak každé ráno vychází sluníčko, když musí večer stejně zase zapadnout?"

"Hm..., ale to je přece jasné," diví se svíčka těmto zvláštním otázkám. "Květiny přece kvetou, aby byl svět krásnější. Ovoce roste proto, aby lidé i zvířata měli co jíst, ptáci se musí koupat proto, aby se jim neslepilo peří a sluníčko vychází proto, abychom věděli, že už je den a aby lidem, zvířatům i rostlinám dávalo světlo a teplo k životu. Proto je přece tady."

A jak tak svíčka moudře mluvila, docházelo jí, k čemu ona sama byla určena, a velmi se zastyděla.

"Kdybys chtěla, pomůžu ti, abys mohla hořet a svítit," nabídla jí ještě jednou krabička se sirkami.

Tentokrát svíčka souhlasila. A tak krabička dovolila jedné sirce, aby vylezla, zapálila ji a sirka dala svůj oheň svíčce. Sirka shořela hned, ale svíčka svítla klidně a dlouho a šířila kolem sebe světlo a teplo.

Svíčka měla z ohně strach. Ale k čemu jinému je svíčka, než aby hořela a svítla? - Jenom když se nechá zapálit, může dělat to, k čemu tady je.

Jistě i Josef měl velký strach. Napiš pět situací, které pro něj byly zvlášť těžké:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

Josef zůstal i za těžkých okolností Bohu věrný. - Co je zrovna pro tebe takovou těžkou situací?

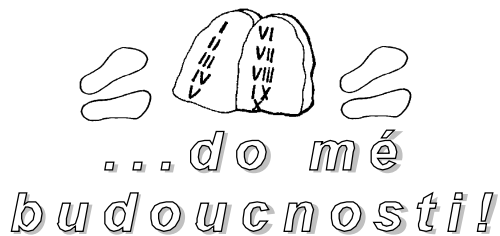
*Pomoz mi, Pane,
v této těžké situaci vytrvat
a zůstat ti věrný!*



Na konci svého života Josef mohl vidět, jak Bůh ze všeho těžkého udělal něco dobrého!

Podívej se do 1. Mojžíšovy 50,20, co jako faraonův zástupce řekl svým bratrům:

6. den



Už několik dnů chodí maminka do školky nejen pro svého Káju, ale i pro Jonáše. Jonášovi rodiče staví dům, a tak nemají čas pro něj dojít sami ani mu připravit oběd. Jonáš tak většinou zůstává u Káji celé odpoledne. Chlapcům to však vůbec nevadí, protože jsou dobří kamarádi.

Jednoho dne však nepřišel Jonáš do školky. Maminka se diví: "Paní Zelenková mi neřekla, že dnes Jonáš zůstane doma."

Kájovi taky chybí kamarád, ale snad se mu nic nestalo. Odpoledne jede maminka s Kájou přímo k Zelenkovým, chce se dozvědět, co je s Jonášem. Když Jonášova maminka otevře dveře, nevypadá vůbec dobře, oči má zarudlé od pláče.

"Jonáš leží v nemocnici," zavzlyká, "dnes ráno ho srazilo auto a je to s ním vážné."

"Jonáš je v dobrých rukou," utěšuje ji maminka a tiskne paní Zelenkové ruce. Když se potom maminka s Kájou vrací, celou cestu nepromluví ani slovíčko. Kájovi to ticho nahání strach. Aby ho rozptýlil, zeptá se: "Mami, co to znamená, že je to s Jonášem vážné?"

"To znamená, že se už také nemusí uzdravit," odpoví maminka.

"Zůstane už pořád nemocný?" ptá se nechápavě Kája.

"Možná, ale také může umřít."

Kája schová obličej do dlaní. Chvilku nemůže leknutím ani promluvit, jakoby se mu v krku usadil velký knedlík. Po chvíli ze sebe vykoktá: "Nechci, aby Jonáš umřel. S kým bych si pak hrál, a příští rok máme jít spolu do školy. A kdo by pak bydlel v Jonášově novém pokoji?" Maminka se snaží Káju utěšit. "Víš, jestli si Pán Ježíš vezme Jonáše do nebe, dostane tam také krásný pokoj. On řekl, že připraví pokoje pro ty, které k sobě přivede."

Ale nakonec si Pán Ježíš Jonáše neodvedl. I když Jonáš musel ještě několik týdnů zůstat v nemocnici, přece jen se nakonec uzdravil. Kája z toho měl velkou radost. A pokojíček v nebi zůstane ještě nějaký čas prázdný.

Josefovi potomci se rozšířili po celém Egyptě a stal se z nich početný národ. Egypťané už na Josefa dávno zapomněli a udělali si z Izraelců své otroky.

Před smrtí připomněl Josef svým bratrům Boží slib - podívej se do 1. Mojžíšovy 50,24:

Bůh vás odtud vyvede _____

Bůh teď používá Mojžíše, aby splnil slib, daný už kdysi Abrahamovi (1. Moj. 12,1.7)

Bůh jde se mnou do mé budoucnosti!

Nikdo dnes samozřejmě nemůže přesně vědět, co mu přinese budoucnost. Přesto o ní pojďme trochu přemýšlet.

Představ si, že by sis mohl(a) život naplánovat. Co bys rád(a) dělal(a), až ti bude...

18 r.: _____

23 r.: _____

26 r.: _____

30 r.: _____

40 r.: _____

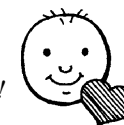
50 r.: _____

60 r.: _____

70 r.: _____

Kdy náš pozemský život skončí, nikdo z nás neví. Ale Pán Ježíš nám slíbil něco, co nás čeká *potom* - **Jan 14,23a:**

Ten slib platí i pro tebe,
když ses Pánu Ježíši odevzdal jako svému vládci a majiteli!



7. den



Už týdný chodí tatínek domů celý unavený a skleslý. Asi má nějaké velké starosti. Také maminka se nesměje tak často, jako dříve. A někdy přijde tatínek z práce tak strašně pozdě. Jakub by rád věděl, proč to tak je a proč už nemá tatínek vůbec čas, aby si s ním někdy aspoň chvilku pohrál.

"Tatínek musí po práci ještě na Úřad práce," vysvětluje Jakobovi maminka, "to je takový úřad, kde lidem pomáhají najít zaměstnání."

"Ale taťka přece má práci," diví se Jakub a nic nechápe.

"Zatím ještě má, Kubíčku. Ale dostal výpověď. To znamená, že od příštího měsíce už tam nebude zaměstnaný. A když nebude mít práci, tak nebude vydělávat ani peníze."

"Ale ten Úřad mu určitě nějakou práci najde, vid'?"

Maminka jen pokrčí rameny. "Doufejme. Ale někdy to trvá i dlouhé měsíce. A do té doby, než si zase tatínek nějakou práci najde, budeme muset vyjít s tím, co máme. Už to trochu chápeš?"

Jakub přikývne. Ani se mu už nechce nic říkat. Tak proto jsou v poslední době mamka s taťkou tak smutní...

Ale najednou dostane Jakub dobrý nápad. "Mami," navrhuje, "mohli bychom přece poprosit Pána Boha, aby taťkovi nějakou práci našel."

Mamince se to nějak nezdá, prosit Boha za věci, které bychom si mohli obstarat sami, ale práce pro tatínka, jak se zdá, k těmto věcem zrovna nepatří. Co už se kvůli tomu naběhali - a pořád nic. A tak se začínají modlit za práci pro tatínka. Maminka už tolik nevzdychá a zase se víc usmívá, protože důvěřuje Bohu, že se o ně postará. Tatínek je stále ještě trochu sklíčený.

O týden později přišel dopis z Úřadu práce. Tatínek ho nedočkavě otevírá.

"Našli pro mě práci! A víš, kdy mám nastoupit?" volá radostně na celé kolo a mává dopisem mamince přímo před nosem.

"Určitě v ten den, kdy musíš skončit na tom starém místě," říká maminka.

Tatínek vykulí oči. "Odkud to víš?" ptá se.

"S tím jsem si nedělala žádné starosti," odpoví maminka, "protože když se ti Pán Bůh postaral o to, abys měl práci, pak se jistě postará i o ten správný čas."

Dobře to dopadlo! Ale i když v životě vždycky všechno nevyjde podle našeho přání, zůstáváme pořád v Boží ruce!

Pro Jakobovu rodinu to nebylo snadné. Když totiž tatínek nemá práci, má

rodina málo peněz. A když má rodina málo peněz... co s nimi bude? Ale Bůh pomohl!

Jak se asi cítil Gedeón, když ho Bůh povolal do čela armády? A pak, když stál v boji proti několikanásobně početnějšímu nepříteli, co se v něm asi odehrávalo?

Bůh nám nedá vždycky všechno, o co ho prosíme. Dává nám ale to, co opravdu potřebujeme a co je pro nás dobré.

Napiš si jednu situaci, kdy jsi Boha o něco prosil(a), a jeho odpověď byla "ano":

Zažil(a) jsi situaci, kdy Boží odpověď vypadala jinak, než sis představoval(a)?

Proč asi Bůh odpověděl právě takto?

"Pane,
nedokážu vždycky pochopit tvoje jednání.
Ale pomoz mi důvěřovat, že to se mnou myslíš dobře!"



Napiš sem Žalm 4,4b:

8. den



... a chce mě použít!

V ledničce je tma a pořádná zima. Tak to je, dokud někdo neotevře dveře. Máslo a sýry, salámy a vajíčka, okurky a rajčata se tam cítí moc dobře. Protože když je chladno, nezkaží se. Jen citrónu je to jedno. Trošičku oddělen od ostatních si leží v jedné přihrádce lednicových dveří.

"Ach, všichni bychom si přáli dlouhý život, že?" ozvala se vajíčka.

"Z toho nebude asi nic," povzdychla si okurka, "já mám na sobě totiž už pár měkkých míst, proto půjdu dnes večer určitě na stůl."

Rajče v zeleninové přihrádce ospale zívne a řekne: "No a?"

"Tobě je to asi jedno, co?" pošťuchuje citrón.

"Ne, to není. Ale my s tenkou slupkou se zkažíme rychleji a proto musíme být dříve snědzeni."

"Ano, my s tenkou slupkou," přitakává smutně okurka a toužebně vzhlíží nahoru k citrónu. "Kdybych jen měla tak krásně tlustou slupku," přeje si okurka.

"Ona nemusí být tlustá, ale pevná," zašeptají vajíčka.

"Ach, ano," posteskně si okurka, "kdybych měla skořápku jako vy, to bych pak mohla dlouho žít."

"Nesmysl," vloží se do toho salám. "Já mám přece také jen tenkou slupku."

"Žádnou slupku, ty máš přece kůži," opravují ho vajíčka.

"A to je snad lepší?" ptá se kysele citrón.

Sýr se také přidá do hovoru: "Určitě je lepší slupka," tvrdí.

"No, tak se nehádejte," uklidňuje je máslo.

Ale citrón mu skočí do řeči: "Ty se s námi vůbec nemůžeš bavit, protože ty nemáš ani slupku, ani kůži."

"To máš pravdu," přisvědčí máslo, "ale vy se tu zbytečně hádáte, jako by bylo důležité, jestli máš slupku nebo kůži. Každý je tím, čím je. Já si myslím, že to je dobře: Salám je ostrý a tuhý, sýr je zase jemný a lahodný. Vajíčka jsou uvnitř tekutá, rajčata a okurky jsou měkké. Citróny mají šťávu a já, já..."

Máslo zmlklo, protože dveře ledničky se najednou otevřely. Všechny potraviny někdo vyndal a položil na stůl. Nejdříve použil citrón. Rozkrojil jej, jeho šťávu vymačkal a nalil do čaje. Ještě štěstí, že sýr, salám, okurky nebo rajčata nemusí do čajové konvice.

Co by bylo, kdyby... - o tom se dá krásně a do nekonečna povídat. Citrón by například mohl říct: "Kdybych nebyl tak kyselý, děti by mě milovaly." - Okurka: "Kdybych měla jinou slupku..."

Doplň následující věty, které by byl mohl vyslovit David:

Kdybych byl trochu větší a starší, _____

Kdybych měl brnění, které by mi sedělo, _____

Kdyby mě ten Saul měl aspoň trochu rád, _____

*Naštěstí David nic z toho neřekl,
ale důvěřoval Bohu a nechal se od něho použít!*

Ktzeré otázky "coby bylo, kdyby..." znáš z vlastního života?

1. _____

2. _____

3. _____



*Pane, pomoz mi důvěřovat,
že i z mého života dokážeš něco udělat!
Ty mě chceš používat: dnes, zítra,
pozítrí, za pět let...
Díky, že jdeš se mnou!*

